

Їжак та заєць (народна казка)

Автор Невідомий

Був собі їжак. Якось вийшов він раненько зі своєї домівки подивитися на білий світ. Вийшов та й каже сам до себе:

- А піду лишень у поле - подивлюся, як там моя морква та буряки.

Іде собі та пісеньку мугикає. Коли виходить із-за куща заєць. Він саме в полі оглядав свою капусту, чи велика виросла.

- О, - каже їжак, - хто прудкий, то вже й на ниві!

- А ти, - заєць йому, - усе кривуляєш, криволапку! І батько твій криволапко, і дід криволапко був. Такий увесь твій рід, і ти такий!

Їжак здивувався, що на своє добре слово дістав таку нечемну одмову, що й батька його, й діда лихим словом пом'янули.

От він зайцеві й каже:

- Ти мене береш на сміх? А хочеш зі мною наввипередки? Побачимо, хто кого пережене!

Заєць як зарегоче:

- Ти? Наввипередки? Зі мною?!

А їжак спокійно:

- А так, із тобою.

- Ну, добре, - засміявся заєць. - Давай бігти.

- Ні, - каже їжак, - ще ні. Я піду додому, скажу жінці, нехай знає, куди я пішов.

А заєць тому радий, бо він був голодний, то подумав собі: "І це мені добре: попоїм капусту - краще бігтиму". Та й пішли кожен до своєї хати.

Приходить їжак додому та й каже до жінки:

- Знаєш, жінко, який мені клопіт?

- Який, чоловіче?

- Мушу із зайцем бігати наввипередки. - Та й розказує все, як було.

- То це ти берешся перегнати зайця?! - аж зойкнула їжачиха.

- Помовчи, жінко, - мовить їжак, - якось буде. Збирайся лиш та ходи зі мною.

Ідуть вони, а їжак і вчить свою жінку:

- Як прийдемо на ниву, то ти станеш із цього краю в борозні та й стій собі. Як добіжить заєць до тебе, то ти скажеш: "Я вже тут!" А прибіжить він на той край до мене, то там я йому гукну: "А я вже тут!"

- Добре! - мовила їжачиха.

Приходить їжак до зайця на той кінець ниви та й каже до нього:

- Ну, я вже готовий!

- То біжімо!

От став заєць в одну борозну, їжак у другу:

- Раз, два, три!

Побігли. Заєць помчав на той кінець ниви, а їжак пробіг два кроки та й спинився.

Прибігає заєць у кінець ниви, а там їжачиха:

- Я вже тут!

- Ей, - каже заєць. - Ану біжімо ще раз!

Побіг заєць. Прибігає в кінець ниви, а їжак підвівся на двох лапках та й гукає:

- Ого-го! А я вже давно тут чекаю!

- Ти дивися! Ану біжімо ще раз!

Прибігає на другий край, а їжак знову вже там (а то була, ви знаєте, їжачиха!).

Побіг ще раз - а там їжак:

- А я вже тут!

Знов кинувся заєць бігти. Так бігав він дев'яносто дев'ять разів, а за сотим разом як упав посеред ниви - підвестись не може, так набігався-натовився, сердешний.

- Ніколи не треба сміятися зі слабшого, - сказав тоді їжак та й пішов із їжачихою додому.